

Real Decret

Prohibeixen el Catalunya-Brasil, però el Madrid vol paraitzar el futbol mundial el 18-D per jugar una patxanga contra una selecció FIFA, i li ho

**DUTXA
FREDA**

permetran. Doncs, mira. Posem fil a l'agulla per omplir aquell dia el Camp Nou amb un partit de Catalunya. A veure si el Madrid, la FEF o l'Aznar —tant se val— tenen pebrots (arguments, segur que no) d'impedir-ho amb un Real Decret. / J. DANÉS

M'havia proposat de no fer-ho, però al final no me n'he pogut estar. M'he deixat portar per l'allau mediàtica provinent de Madrid, que ho tenyeix tot de blanc, i també he volgut dir-hi la meua. De fet, tot va començar el 2 de gener. Era a casa escarxofat al sofà quan un terrabastall de coets va destorbar la meua tranquil·litat. Fins al cap d'una estona no vaig deduir que era el meu veí *me-rengue* celebrant el primer acte del Centenari, amb la victòria contra l'Atlético (3-2). Posteriorment, van

DE RABONA

Un doblot blaugrana l'any del Centenari?

mençat l'any amb una nova imatge. Per mi, l'únic aniversari d'aquest 2002 és el doblot que el Barça va aconseguir fa deu anys, el màgic 1992, amb la copa d'Europa a Wembley i el segon títol de lliga de l'era Cruyff. Us imagineu tornar a fer el doblot precisament aquest any? Somiar no costa res. / XAVIER AGUSTÍ

arribar l'exhibició de Zidane i companyia contra el Dépor (3-1), la golejada contra el Rayo a la copa (4-0) i la polèmica victòria contra el València (1-0).

[TRIBUNA COBERTA TONI STRUBELL]

El Barça catalanista: un tòpic?

L'esport és un camp abonat per als tòpics. Els tòpics —ja se sap— tenen una inèrcia i una vida després de la mort que supera totes les expectatives dels esperitistes. Al Barça s'ha sacralitzat fins a registres necrofílics aquest concepte de «club catalaníssim», de referent «nacional» inamovible en el temps. Sí, d'acord, al final del franquisme el Barça va ser dels primers clubs de Catalunya on s'adoptà el català com a llengua oficial en comunicacions públiques i en el treball quotidià. Però d'això ja fa molt de temps. També és veritat que s'ha cedit el Camp Nou per a actes multitudinaris del catalanisme, alguns d'ells mig compromesos i tot. Molt bé. És un referent que ens omple de satisfacció. Però és aquest un referent que reflecteix la veritable situació d'avui? No ens estarem enlluernant amb un foc d'encenalls apagat ja ja molts anys?

Rivaldo com a exemple. El cas Rivaldo, amb les seves declaracions de menyspreu envers la selecció catalana, mostra un element molt preocupant que caldria analitzar en aquest context. Enric Bañeres diu a *La Vanguardia* (6-1-2002) que no s'ha de ser més dur amb ell que amb d'altres detractors de la selecció nacional catalana, i segurament té raó. El que mostren aquestes declaracions és la punta d'iceberg d'un menyspreu enquistat en determinats estrats de la direcció de l'esport català. No és contra Rivaldo que cal carregar per la seva opinió, sinó en tot cas contra Rexach, que l'ha trobada esportivament «perfecta». No

Iván de la Peña va passar pel Barça sense parlar en català. / EFE

és contra el jugador estranger que cal clamar sinó contra una directiva que no es molesta a explicar-li què és Catalunya ni quin és l'esperit que ha guiat el club en moltes —però no totes— les èpoques.

El cor del problema. La falta de catalanitat de l'actual directiva del Barça és el pinyol que trobem al cor mateix d'aquest problema. Malgrat els escarafalls que han fet determi-

nats directius davant les opinions de Rivaldo, recordem que aquesta és la junta hereva de la que inicialment no li féu cap gràcia recordar i honorar la figura del president afusellat del Barça, Josep Sunyol. Recordem que aquesta és la directiva que permet que moltes importants cites penyístiques del club siguin monolingües en castellà, un fet tan sorpresiu com ho és el fet de les poques protestes que aparentment

aixecà aquest fet.

Per evitar que en el futur el Barça —o persones vinculades al club— puguin sortir-nos amb expressions de menyspreu respecte a la nostra nació, bastaria amb un mínim de pedagogia i exigències contractuals. Què passaria si un jugador estranger anés a Portugal o Turquia i hi atacés la legitimitat de la selecció nacional local? En sortirien vius? Ja vam poder comprovar el que pot ser una mínima exigència de dignitat nacional amb la negativa —una mica històrica— de Portugal de jugar contra Catalunya per l'afer Figo.

Elefants holandesos. El Barça, per contra, s'ha convertit en un cementiri d'elefants holandesos, en què cap de les tulipes no sembla haver-se molestat a aprendre català, com si el país dels *polders* no fos també petit i lingüísticament amenaçat. Aquesta mena de menyspreu lingüístic la solventen a clubs com el CF Mérida o l'Sporting de Lisboa amb una clàusula lingüística contractual més que lògica. Al Barça, però, sembla que el menyspreu per allò nostre comença a la mateixa Masia, on Carles Puyol surt a les fotos com a «Carlos» i on joves jugadors forans —com Iván de la Peña— hi passaren anys sense aprendre un borrall de català. Després, en el primer equip, els entrenaments els condueix un entrenador català en castellà, no fos que ningú es pogués sentir ofès. Amb aquest medi de cultiu en el primer dels clubs catalans, a qui pot estranyar avui la descortesia de Rivaldo?

Toni Strubell i Trueta.

Vicepresident de l'Associació Amics de Josep Sunyol

